

Το θαύμα της κρυμμένης εκκλησίας.

Γέροντας Λάζαρος Διονυσιάτης.

Θαύμα.

Ο γέροντας Λάζαρος Διονυσιάτης († 1974), μεταξύ πολλών άλλων διηγήσεων, κατέγραψε και την ακόλουθη που του διηγήθηκε ο συμμαναστής του γέροντας Βησσαρίων († 1952), η οποία συνέβη όταν αυτός ήταν οικονόμος στο Μετόχι της Μονής Διονυσίου στα Μαριανά Χαλκιδικής.

«Αδελφάκι μου, καθώς ξέρεις, το Μοναστήρι με διόρισε Οικονόμο στα 1916 και όσο μπορούσα, φρόντιζα για τις δουλειές του Μετοχίου. Είχα όμως λύπη μεγάλη στην ψυχή μου, που δεν μπορούσα να πάω τις καλές ημέρες (εννοούσε τις μεγάλες Δεσποτικές και Θεομητορικές εορτές) στον Πολύγυρο ν' ακούσω τη Θεία Λειτουργία. Φοβόμουν να φύγω τέτοιες ημέρες, γιατί τότε γίνονται οι κλοπές.

Αφού πέρασαν τα Θεοφάνεια και μπήκε ο Φεβρουάριος, μια βραδιά, καθώς άλεθα στον μύλο τα Πολυγυρινά αλέσματα, ώρα μία τη νύχτα, (1) ανέβηκα επάνω στο κελλαρίκι. Πηγαίνω στο μαγειρείο, όπου τα ξύλα ήταν ντούνα στη γωνιά. Ξαφνικά βλέπω έναν γέροντα ασπρογένη. Καθόταν στη

φωτιά και ζεσταινόταν. Απόρησα μόλις τον είδα και έλεγα με τον νου μου, μα πότε ήρθε αυτός ο γέροντας και πώς δεν τον είδα εγώ;

Όμως τον χαιρέτησα με καλή καρδιά.

– Καλώς το γεροντάκι! Από πού είσαι του λόγου σου;

– Από εδώ κοντά είμαι και εγώ.

– Δεν βρήκες κανένα καλόγερο εδώ; (Εννοούσε κάποιον εργάτη λαϊκό Δημοσθένη).

– Όχι, μου λέει, καλόγερο εδώ άλλον δεν βρήκα.

Αρχίσαμε τις συνομιλίες, κι έπειτα με ρωτά ο γέροντας:

– Πώς περνάς γερο-Βησσαρίων, πώς πάνε οι δουλειές σου;

– Δόξα τω Θεώ, του λέω, καλά πάνε. (Διότι εκείνο τον καιρό, γερο-Λάζαρε, είχα πολλή δουλειά στον μύλο). Μόνο ένα πράγμα με λυπεί, διότι δεν έχω εκκλησία και αναγκάζομαι να πηγαίνω στον Πολύγυρο αραιά για να ακούω τη Θεία Λειτουργία.

Ο γέροντας μου λέει:

– Έχει εδώ εκκλησία, Βησσαρίων, μη λες ότι δεν υπάρχει.

– Μα τι λες, γεροντάκι μου, δεν ξέρω εγώ, ξέρεις εσύ καλύτερα;

Ο γέροντας τον χαβά του, πάλι τα ίδια έλεγε. Τον κοιτάζω καλά στα μάτια, μαζεύω τα μυαλά μου, μα τι μου λέει τούτος ο γέροντας;

– Γέροντα, εγώ έχω ένα χρόνο εδώ και δεν ξέρω να έχει εκκλησία και συ μου λες ότι έχει;

– Άκουσε, Βησσαρίων, απαντά. Δυό ποδάρια από τον φούρνο εμπρός αρχίζει η εκκλησία και σκάψε να τη βρεις.

Άμα άκουσα αυτά, άρχισα να διαλογίζομαι για τον γέροντα άλλα και άλλα. Ο γέροντας τότε μου είπε:

– Εσύ, Βησσαρίων, δεν πιστεύεις αυτά που σου λέω, εγώ είμαι μέσα στην ιδέα σου. Αλλά να πιστέψεις, διότι είναι θέλημα Θεού να ξεσκεπαστεί η εκκλησία και να την κτίσεις πάλι εκ νέου. Μην απιστείς καθόλου ό,τι σου λέω.

Αφού μου το είπε πολλές φορές, άρχισα να πιστεύω και τον ερώτησα αν έχει άλλο τίποτε, δηλαδή κανένα θησαυρό, χρήματα κλπ. Αυτός με βεβαίωνε ότι θα βρω πολλά.

– Για να πιστέψεις, μου λέει, ακόμη περισσότερο, άκουσε: όταν βρεις την κολώνα της αγίας Τραπέζης, να σταματήσεις το σκάψιμο, να κάνεις τρεις φορές τον σταυρό σου με μετάνοιες, και θα δεις το χώμα που σκεπάζει την πλάκα της αγίας Τραπέζης μόνο του να φεύγει, χωρίς εσύ να το αγγίξεις καθόλου.

Όταν άκουσα αυτά, γέμισε από χαρά η καρδιά μου και είπα στον γέροντα:

– Απόψε εδώ να μείνεις, να κοιμηθείς, εδώ θα σε φιλέψω.

– Τέτοια ώρα, μου λέει, πού να πάω, εδώ θα μείνω.

Όταν λέγαμε αυτά, άκουσα τις πέτρες του μύλου που κτυπούσαν – είχε σωθεί το γέννημα– και κατέβηκα να διορθώσω τον μύλο και είπα στον γέροντα να με περιμένει, ώσπου να γυρίσω να φιλευθούμε.

Αφού διόρθωσα τον μύλο, γυρίζω επάνω στο κελλαρίκι να συνεχίσουμε την ομιλία. Μα πού να τον βρω; Άφαντος ο γέροντας. Φωνάζω εδώ, εκεί, ρωτώ τον Δημοσθένη, τους Πολυγυρινούς, μήπως τον είδαν, αλλά κανείς δεν τον είδε. Τέλος πέρασε εκείνη η νύχτα.

Την άλλη μέρα τα είπα όλα αυτά και στον εργάτη, τον Δημοσθένη, μα ούτε και αυτός τα πίστευε. Εγώ ήμουν σε λογισμούς. Να κάνω αρχή ή να μην κάνω;

Αφού πέρασε έως μία εβδομάδα, μία νύχτα, καθώς κοιμόμουν, ήρθε ένα βάρος και κάθισε επάνω μου στο στήθος, μα ως πεντακόσιες οκάδες. (2) Είχα τότε μία στενοχώρια και ένα φόβο, μα τι να σου πω, πολύ μεγάλο. Καθώς λοιπόν στενοχωριόμουν και κάτι σαν να έλεγα, άκουσα μία φωνή: «Γιατί δεν έκαμες ό,τι σου είπε ο γέροντας;» Εγώ σαν άκουσα, για να γλυτώσω από τη στενοχώρια, «αύριο», λέω, «θα το κάνω εξάπαντος». Έπειτα πάλι η φωνή: «Ήρθε ο ορισμένος καιρός και μη το αναβάλλεις». Και έτσι ελευθερώθηκα από το βάρος.

Το πρωί, προτού να φέξει καλά, παίρνω τον κασμά και άρχισα να σκάβω μπροστά από τον φούρνο, μισοφοβισμένος και τρομαγμένος από εκείνο το βάρος που δοκίμασα. Τσακ, τσούκ, εγώ με τον κασμά έσκαβα δυνατά και βαθιά. Μ' ακούει η γυναίκα του εργάτη. Απόρησε, ήρθε κοντά μου.

– Τι κάνεις, Οικονόμει;

Εγώ τη δουλειά μου, δεν της μίλησα καθόλου, μόνο της έκανα νεύμα με το χέρι να φύγει. Αφού έσκαψα έως ένα μέτρο βάθος, βρήκα τούβλα, και προχωρώντας παρακάτω, βρήκα τα ντουβάρια της εκκλησίας. Ήρθε και ο Δημοσθένης και σιγά σιγά σκάβοντας προχωρούσαμε. Όταν βρήκαμε την κολώνα, καθώς μου είπε ο γέροντας, λέω στον Δημοσθένη:

– Τώρα θα δεις ένα θαύμα. Τώρα θα κάνω τρεις μετάνοιες με σταυρούς και θα δεις τριγύρω στην κολώνα το χώμα όλο να φεύγει μόνο του.

Αυτός δεν πίστευε. Βάζω λοιπόν τρεις μετάνοιες με σταυρούς και – ω του θαύματος!– βrrrrrrr, όλο το χώμα ανασκάφτηκε και έφυγε.

Ξεσκεπάστηκε η αγία Τράπεζα γύρω γύρω με θεία δύναμη. Ύστερα και ο Δημοσθένης έσκαβε με θείο ζήλο και πίστη. Να, αυτή είναι η ιστορία που έγινε η εκκλησία».

Αυτά μου διηγήθηκε ο γερο-Βησσαρίων γεμάτος δάκρυα από την κατάνυξη.

(1) Εννοεί μία ώρα μετά τη δύση του ηλίου.

(2) Η οκά ήταν παλιά μονάδα βάρους που ισοδυναμούσε με 1.282 γραμμάρια.

Από το περιοδικό “Ο ΟΣΙΟΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ”, Έκδ. Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τ. 10 (1985), άρθρο: «Διονυσιατικές διηγήσεις Β’», σελ. 75.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>